

Waarde parochianen,

Wanneer we kijken naar de mensen om ons heen, zien we dat de kerken leger worden. Ervaren we dat het geloof in een persoonlijke God verloren wordt, terwijl er wel de behoefte aan God is. Want ze, de kerkverlaters, blijven zoeken naar een antwoord op de zin van het leven. Want in hun wereld worden andere normen gehanteerd op diverse gebieden, meer aandacht voor je zelf dan voor de ander, op zoek naar macht en niet naar nederigheid. Wanneer we erin slagen hen bewust te maken van de dialoog met God, met iemand die daar is en die persoonlijk met ons begaan is, dan kan hun leven veranderen. Want de zin van ons christelijk leven is de "liefde". Zonder de liefde is het leven zinloos. Kijk om ons heen in de wereld!! We veroorzaken eigenlijk zelf door onze handelwijze meer verdriet.

Wat kan helpen is te proberen de inhoud van ons leven, onze levenskunst te vergroten. Daarbij kan spiritualiteit bij helpen, omdat spiritualiteit gaat over zingeving en je persoonlijke weg daarin. Het spirituele pad is een erg persoonlijk pad wat ieder zelf kan invullen. Bijvoorbeeld door wandelen, bidden of mediteren, yoga. We moeten iets zien te vinden wat ons verbindt met onszelf, ons diepere wezen. Iets zoeken waar we ons goed bij voelen en waar we in de morgen, 10-15 minuten de tijd voor nemen om dat goede gevoel in ons zelf naar voren te halen. Dan kunnen we een basis creëren om dat goede gevoel de hele dag mee te nemen. Wij moeten proberen in de morgen die stilte te creëren door ons af te sluiten van de parochie, van je man of vrouw, je kinderen, je telefoon. De rust om je heen en in je hoofd tot stand brengen, dat is misschien wel de grootste uitdaging.

Volgens de Karmelitaanse spiritualiteit kan een basis gevonden in het gebed Het actieve en passieve gebed. Want door het gebed kunnen wij op basis van de relatie met God onszelf richten naar de mensen om ons heen die onze aandacht nodig hebben op vele gebieden. Ik denk bijvoorbeeld aan eenzame ouderen of aan jongeren die de weg dreigen kwijt te raken.

De Karmelieten kennen het actieve en het passieve gebed.

Het actieve stil gebed kent diverse vormen bijv. het Onze Vader. Daarna ontstaat er een periode van blijvende stilte, bewuste meditatieve aandacht voor God in de stilte. Het passief stil gebed is het uiteindelijke doel maar vergt veel inkeer en rust. Want het passief stil gebed is een poging om ons in te leven in de aanwezigheid van de Heer, waardoor wij beter in staat zullen zijn om in liefde met elkaar om te gaan.

Het is de stilte die mij boeit
maar wat is die stilte dan?
Het stille fluisteren van de wind
als de Heer voorbijgaat op de berg.
Is dat een stilte in je hoofd
als je even vrij van alles bent?

(Karmelitaanse spiritualiteit: God laat zich overal zoeken en vinden)

Moge dat ons gegund zijn.

Wim Zürlohe september 2024